

SAM & DE MONSTERBENDE

DE REGENBOOGFABRIEK

SUSAN WALLENBURG

met illustraties van
MAYON MIDDELJANS

NECKAR

Als je 's nachts alleen in bed ligt
en het buiten pikdonker is.
Ben je dan weleens bang?
Voor de rare schaduwen op het behang?
Voor het getik van de takken
tegen je raam?
Maar waar komen die andere
vreemde geluiden vandaan?
Zitten er echt geen monsters verscholen
in je kast en onder je bed?
Moet je om hulp roepen?
Naar iemand waarvan je weet dat die je redt.
Of moet je dapper zijn en zelf gaan kijken?
En of monsters echt bestaan
zal dan vanzelf blijken ...

ISBN 9789493192508

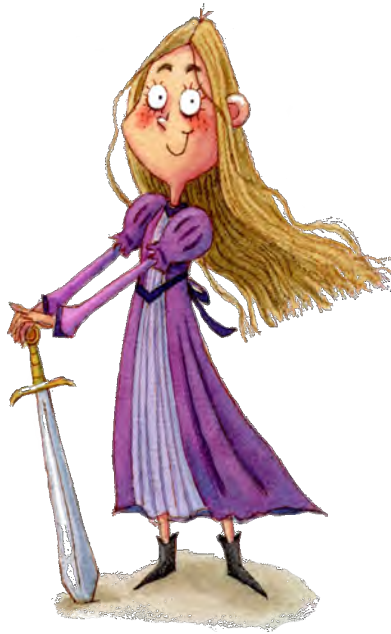

9 789493 192508

NECKAR

SAM & DE MONSTERBENDE

DE REGENBOOGFABRIEK

Susan Wallenburg
geïnspireerd door Sam

met illustraties van *Mayon Middeljans*

Uitgeverij Neekar | Noordwijkerhout

INHOUD

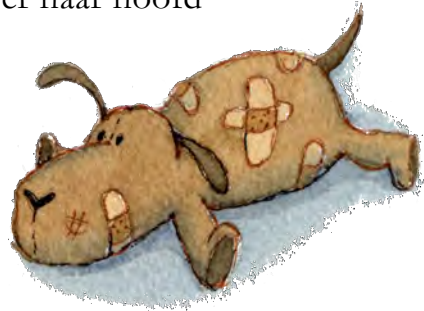
Monsters bestaan niet ... Toch?.....	9
Monsters bestaan!.....	15
Het magische zwaard.....	19
Heldhaftig en ook bang!.....	25
Welkom in Monsterland.....	29
Een mensenkind in Monsterland, mag dat wel?.....	35
Maak kennis met de monsterbende.....	39
De gouden pot aan het einde van de regenboog.....	47
Het hart van Monsterland.....	53
Vechten of vluchten?.....	61
Waar is het zwaard gebleven?.....	67
De Vliegende Soldaten.....	77
De kleine strijders van het bos.....	81
Klaar voor de strijd?.....	87
Geloof in jezelf!.....	91
Verdwijnen de kinderdromen toch nog?.....	99
Tijd om naar huis te gaan.....	107

MONSTERS BESTAAN NIET ... TOCH?

Sam ligt in bed, wakker en bang. Ze heeft de deken strak over haar hoofd getrokken en houdt haar ogen stijf dicht. Pleisterhondje, de kleine trouwe knuffel, ligt tegen haar wang gedrukt. Het is al laat. Buiten is het donker.

Sams ouders zeggen dat ze moet slapen. Ze doet haar best, maar het lukt niet. Ze is te bang. Ze hoort namelijk vreemde geluiden in de kast en onder het bed. Nadat haar moeder een verhaal heeft voorgelezen, speuren haar ouders de hele slaapkamer door; op zoek naar de monsters. Nooit vinden ze er een. Volgens Sam zijn ze er wel, ze laten zich gewoon niet zien. Ze zitten namelijk heel goed verstopt.

Sams ouders laten de deur altijd op een kier staan en een lampje op de gang branden. Ze mag roepen als ze toch te bang wordt.

Sam doet de deken een stukje naar beneden. Ze wil kijken, maar ook weer niet.

Wat als ze het monster ziet? Zal ze dan op tijd haar zwaard kunnen pakken?

Haar magische zwaard?

Ze heeft het van haar vader gekregen. Dit zwaard is al heel lang in de familie. Haar opa had het ook naast zijn bed staan.

Het zwaard is van hout, heel stevig hout. Niet kapot te krijgen. Nu staat het naast haar bed en kan zij zich beschermen tegen monsters. Ze moet alleen wel echt in de kracht van het zwaard geloven, zegt haar vader.

Sam wil dat best geloven, al is ze bang om het tegen monsters te gebruiken als dat nodig is.

Overdag oefent ze weleens samen met haar vader. Hij heeft er vroeger veel mee gevochten. Sam moet altijd erg lachen als hij zijn toneelstukje opvoert.

Hij zit dan op de rug van een steigerend paard, steekt heldhaftig het zwaard in de lucht en wil het monster te lijf gaan. Zijn paard denkt daar anders over. Die gooit hem van zijn rug.

Daar zit haar vader dan, op de grond met pijn in zijn kont. Dan moet ze lachen. Nu is ze weer bang.

Als Sam voorzichtig met haar hoofd onder de deken vandaan komt en een oog opendoet, ziet ze direct de bewegende schaduwen op de muur.

Ze weet dat het buiten heel hard waait en regent. Ze weet dat het getik komt van de takken van de grote boom, die door de harde wind tegen haar raam tikken. Het is net alsof de boom daarmee laat weten dat hij graag in haar kamer wil schuilen. Ook weet ze dat deze takken de rare schaduwen op haar muur maken.

Toch hoort ze geluiden, anders dan het getik tegen haar raam. Ziet ze schaduwen, anders dan die van de takken van de boom.

Zal ze haar vader roepen? Die komt direct. Maar als hij er is, zijn de geluiden weer weg. Zodra hij weg is, komen de geluiden weer terug.

Hem roepen heeft totaal geen zin. Ze komt er dan nooit achter waar die geluiden vandaan komen.

Volgens haar moeder hoeven rare geluiden niet van enge monsters te komen. Toen ze een keer in de tent sliepen, hoorde ze ook een raar geluid waarvan ze bang werd. Het bleek een klein lief egeltje te zijn, dat in de plastic zak met etensresten vastzat.

Dus nee, rare geluiden worden niet altijd gemaakt door monsters. Maar de geluiden in haar kamer?

Sam is bang.

Dan wordt ze boos. Ze wil niet meer bang zijn. Ze wil normaal kunnen slapen. Dat kan alleen als ze zeker weet dat er geen monsters zijn die zich in haar kamer schuilhouden.

Ze kijkt vanonder de deken naar het zwaard. Ze doet haar best te geloven in de krachten die het heeft. Haar vader heeft nog nooit tegen haar gelogen. Het moet waar zijn.

Langzaam komt ze overeind. Ze wil antwoorden. Ze denkt aan de ruimte onder haar bed en krijgt kriebels in haar buik. Even wil ze weer onder haar deken terugkruipen ...

Nee! Ze is geen bang vogeltje. Ze fronst haar wenkbrauwen en balt haar vuisten. Ze kan dit.

Sam zet haar ene voet naast het bed, dan haar andere, gaat staan en neemt het zwaard in beide handen. Dan zet ze een paar stappen naar het midden van haar kamer en draait zich om.

Ze kijkt naar haar bed en spitst haar oren.

Ja, daar is weer dat geluid onder haar bed. Ze zet twee stappen terug en knielt neer.

Vervolgens steekt ze haar zwaard voorzichtig onder haar bed en dan ... dan hoort ze gesnik.

Een zacht gesnik.

2	9	1
4	0	
1	8	7

Small illegible text on a note pinned to the wall.

MONSTERS BESTAAN!

Sam wordt weer bang en gaat snel staan. Wat moet ze nu doen? Haar vader roepen? Dan verdwijnt het geluid weer. Om antwoorden te krijgen moet ze nu dapper zijn.

Voorzichtig knielt ze weer neer. Het is donker onder het bed, het licht uit de gang geeft niet voldoende zicht. Zachtjes fluistert ze: 'Wie ben je?' Ze wacht af. Ze hoort weer het zachte gesnik. 'Waarom huil je? Ik doe je niets, hoor.'

Ineens ziet ze twee ogen oplichten. Sam kruipt langzaam een stuk naar achteren, bij haar bed vandaan. Ze beseft dat er dus echt iets onder haar bed zit en wordt héél bang. Zal ze nu toch maar haar ouders roepen?

Nog voor ze kan beslissen wat te doen, is er beweging onder haar bed. Ze verstijft van schrik en kijkt met grote ogen naar de donkere ruimte.

Langzaam wordt haar grote knuffelhond onder het bed vandaan geschoven, daarna voorzichtig een pop en dan ziet ze een zwart, pluizig hoofd tevoorschijn komen.

Twee waterige ogen kijken haar afwachtend aan.

Ze blijft stokstijf zitten waar ze zit en kijkt geschrokken

en verwonderd naar het zwarte monster onder haar bed. Langzaam komt het helemaal tevoorschijn.

Dan loopt het naar een hoekje van de kamer en drukt zich met de rug tegen de muur. Daar blijft het staan en kijkt naar Sam.

Die blijft stil zitten. Ze weet niet wat ze moet doen. Er zit nu écht een monster in haar kamer.

Altijd was ze bang voor monsters. Nu ziet ze er een en wordt ze juist minder angstig.

Ze kijkt naar het monster. Het zit in elkaar gedoken in de hoek. Het is ook bang, maar waarvoor?

Toch niet voor haar? Zij is lief, zij is niet gemeen.

Sam wil graag weten waarom het monster zo schuw is.

Het maakt háár toch altijd altijd aan het schrikken?

‘Wees niet bang. Ik zal je niets doen. Waarom huil je? Ben je verdrietig?’

Langzaam gaat ze op de grond zitten en legt het zwaard naast zich neer. Dan ziet ze dat het monster naar haar zwaard kijkt, schrikt en zich nog verder de hoek in drukt. ‘Ben je bang voor mijn zwaard? Dat hoeft niet, ik zal je niets doen. Kijk maar, ik leg het zwaard wel weg.’ Sam schuift het zwaard achter zich.

‘Nee!’ roept het monster ineens en het doet zelfs een stap in haar richting.

Sam kijkt verrast. ‘Je bent bang voor mijn zwaard, maar ik mag het niet wegleggen?’

Het monster schudt zijn hoofd. ‘Nee! We hebben hem juist nodig.’ Hij zet nog een paar stappen naar voren.

‘We hebben het zwaard nodig? Waarvoor dan?’ vraagt Sam.

‘Je moet ons helpen, met je zwaard,’ zegt het monster. Sam ziet aan zijn ogen dat hij het meent. ‘Moet ik jullie helpen?’ Direct kijkt ze om zich heen om te ontdekken of er nog meer monsters in haar kamer zitten.

Het monster ziet haar zoeken. ‘Ik ben alleen gekomen, maar de andere monsters hopen ook dat jij ons helpt.’

Sam doet haar best om het te snappen. ‘Waarmee moet ik dan helpen?’

‘Waarmee? Waartegen, zul je bedoelen. Jij moet ons redden van het gemene monster!’

Eerste druk, september 2022
© 2022 Susan Wallenburg & Mayon Middeljans
Auteur: Susan Wallenburg
Illustraties: Mayon Middeljans
Redactie: Yfke van Vuurden
Vormgeving binnenwerk: Uitgeverij Neekar
Coverillustratie: Mayon Middeljans
Uitgeverij: Neekar (imprint van Uitgeverij LetterRijn)
www.uitgeverijneekar.nl
ISBN: 9789493192508
NUR: 280 (Fictie Kinder- en jeugdboeken algemeen), 8-10 jaar

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteurs en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.